KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Ocak 2006 * Sayı 11 * Fiyatı 500.000 TL

2006, geleceğimizi belirleyecek önemde kritik bir yıl olacak...

Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için mücadeleden başka seçeneğimiz yok!

Geleceğimizi belirleyecek kritik bir yıla giriyoruz!

Mutlu bir yıl ve onurlu bir gelecek için mücadeleye!

Her yılın başında geçmiş yılın muhasebesini yapmak adettendir. Kuşkusuz yıl başları biçimsel geçiş anlarıdır, fakat gerek tek tek bireyler gerekse de örgütler için bir yıla göz atmak ve deneyimler çıkarmak gerekmektedir. Özellikle mücadelenin yönünün belirlenmesi/varsa pürüzlerin giderilmesi bakımından oldukça önemlidir. Biz böyle bir muhasebeyi genel başlıklar halinde ve kamu emekçileri hareketi için yapacağız.

Kamu emekçileri için 2005 yılı karanlık bir yıl olarak tanımlanabilir. Bu iki yönden böyledir. Birincisi genel olarak sermayenin saldırıları ile bir dizi hakkımız gaspedildiği ve hayatımız her bakımdan çekilmez kılındığı için karanlık bir yıldı. İkincisi ise tüm bu koşullar karşısında umutlarımızı diri tutacak ve yolumuzu bulmamızı sağlayacak olan mücadelemiz/örgütlenmemiz oldukça zor bir dönemden geçti.

Şimdi her iki açıdan duruma daha yakından bakalım.

Kamu sektöründe çalışma ve yaşama koşullarını kökten değiştirecek politikalar açısından bir geçiş dönemi oldu 2005. Kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesini ve emekçilerin köleleştirilmesini hedefleyen "Kamu Yönetimi Reformu" gerek ana saldırı yasalarıyla gerekse de hemen tüm işkollarında bu yasaları da beklemeksizin yoğunlaştırılan uygulamalarla hayata geçirilmeye başlandı. Kamu hizmet alanlarının tam bir ticarethane mantığına dayalı olarak yapılandırılması kapsamında epeyce bir mesafe alındı. Eğitimde katkı payı adı altında eğitimin ticarileştirme süreci tam gaz devam etti. Sağlıkta döner sermaye ödemeleri performansa bağlanarak ticarileştirmenin bir başka süreci tamamlandı. Çalışma düzeninde kölelik sistemi doğrultusunda ise, taşeronlaştırma, sözleşmeli çalıştırma gibi uygulamalar aldı başını yürüdü. Diğer taraftan zam dönemleri sadaka dahi denilmeyecek düzeylerde artışlarla geçiştirildi. Ücretlerimizden kesilen vergiler katmerlendi, emeklilik hakkımızın gaspını öngören yasalar hazırlandı vb.

Kısacası sermaye açısından neo-liberal saldırı programı doğrultusunda ciddi bir mesafe alındı. Fakat bu program daha yolun başında hem bizler ve hem de halk açısından ağır bir fatura olarak ürünlerini vermeye başladı. Birçok hastanede yaşanan seri bebek ölümleri esasta kamudaki özelleştirme/taşeronlaştırma politikalarının sonucuydu. Ankara'da patlak veren kolera vakasında olduğu gibi halk sağlığını tehdit eden salgın hastalıklar kapıya dayanmış bulunuyor. Faturayı uzatmak mümkün ama sanırız durum son derece açık. Henüz yolun başında böyle ise, gelecekte yaşanacakların boyutlarını düşünmek durumun vahametini ortaya koymaya yetiyor.

Bununla beraber belirtmeliyiz ki, bu yaşananlar şu ya da bu basiretsiz ya da iş bilmez şahsın icraatları

değil, dünyanın her köşesinde uygulanmaya çalışılan sistematik bir politikanın ürünüdür. Kapitalizm doğası gereği emekçilere ve işçilere yaşam hakkı tanımayan bir sistemdir. Özel mülkiyet esasına dayalı bu düzende herşey kâr esasına bağlanmış olduğundan insan yaşamının hiçbir önemi bulunmamaktadır. Kapitalizmin insana düşmanlığına karşı ayakta kalmanın yegane yolu mücadeledir. Ancak 2005'in karanlık tablosu karşısında eksik olan da budur, mücadelenin yokluğudur. Mücadelenin en keskin olması gereken bu dönemi kamu emekçileri olarak suskunlukla geçirdik. Elle tutulur, sermayeye ve hükümetini korkutacak, geri adım atmaya zorlayacak bir güç ortaya koyamadık. Koyamadığımız için onlar da ellerini kollarını sallayarak yaşamlarımızla diledikleri gibi oynadılar.

Sendikal mücadele cephesinden ise 2005 yılı tam bir çözülüş yılı oldu. Yılları bulan mücadelenin ürünü sendikalarımız icazetçi sendikal anlayış tarafından felç edildi. Göstermelik bir oyundan ibaret toplu görüşme süreçlerine endeksli sendikacılık anlayışı hem sendikal kazanımları bir oyuncağa çevirdi, hem de deyim uygunsa iflas bayrağını çekti. Kamu emekçileri bu yıl kitlesel ölçekte sendikalarını terkettiler. Henüz bir sendika yasası yokken emekçilerin umudu olan KESK, sahte sendika yasasıyla açılan kulvara kapaklanan icazetçi yönetimler eliyle umut olmaktan çıkarılmış oldu. Sonuç olarak 2005 yılı sendikal mücadelemiz açısından tam anlamıyla bir dibe vuruş yılı idi.

Ama her dibe vuruş yeni bir toparlanma ve çıkışı da zorunlu kılar, zira kaçacak yer yoktur. İşte bulunduğumuz nokta budur. 2005'in son ayları bu bakımdan yeni bir takım arayışları gündeme getirdi. İcazetçi sendikacılık bulunduğu aşamada dibe vuruş kendi konumunu da sarstığı ölçüde hareketlenme gereği duydu. Bildik protestocu eylem tarzının yeni örneklerine şahit olduk. Bu eylemlere binlerce emekçi katılarak hiçbir şeyin bitmediğini gösterdi. 17 Aralık mitingi bunun ifadesiydi. Kendi içerisinde pek anlamı olmayan bu eylem buradan bakıldığında pekala anlam kazanabildi birçoğumuz için. Umudu ayağa kaldırmak için yollara döküldük, yıl boyu sustuk ama en azından böylelikle 2006'yı eylemle karşıladık.

2006'ya sermayenin ağır saldırı hamleleriyle birlikte girmekteyiz. Tüm zorluklara ve zayıflıklara karşın 2006 bizim için kritik bir yıl olacak. Ya yeniden ayağa kalkarak sermayenin saldırılarına karşı göğüs gerecek bir direnme kapasitesi ortaya koyacağız. Ya da saldırılara boyun eğerek tükeneceğiz; sadece kazanılmış haklarımızı değil geleceğimizi de yitireceğiz. İşte 2006'ya girerken yanıt bekleyen soru budur. Her emekçinin yeni yıla ilişkin muhasebesinin temelde bağlanacağı noktayı da bu soruya verilecek yanıt oluşturmaktadır. Yeni yıldan dileğimiz bir bütün olarak tercihimizi mücadeleden yana yaparak bu yılı mutlu kılmaktır.

Herşey çocuklarımıza onurlu ve mutlu bir gelecek bırakmak için!

Sosyal güvenliğin tasfiyesinde yeni adım...

Sermaye sosyal güvenlik alanında kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Hükümet bundan bir süre önce Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası kanunlarının taslak metinlerini meclise göndermişti. Sözü edilen yasalar sosyal güvenlik alanında bir dizi temel hakkın gaspı anlamına geliyordu. Bilindiği gibi tepkiler nedeniyle bu yasa tasarılarının mecliste görüşülmesinden son anda vazgeçildi. Taslaklar Ocak ayında görüşülüp yasalaştırılmak üzere askıya alındı. Hükümet bu yasa tasarıları üzerinde daha geniş bir toplumsal mutabakat aranacağını açıkladı. Kuşkusuz bununla yasalarının içeriğinin hak gasplarına izin vermeyecek şekilde değiştirilmesi değil, sendikal ihanet çetelerinin bu saldırıya yedeklenmesi kastediliyordu.

Bu arada hükümet, geçtiğimiz günlerde başka bir adım atarak, SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın kaldırılmasını, onların yerine Sosyal Güvenlik Kurumu oluşturulmasını öngören bir yasa taslağını meclise gönderdi. Bu yasa taslağının meclise gönderilmesi, İMF'nin gözden geçirme görüşmelerini onaylaması için ön şartlardan biriydi. Ve tam da, İMF yönetimi gözden geçirmelerle ilgili toplantısını yapmadan hemen önce meclise sevkedildi. Böylece İMF'nin bir isteği daha yerine getirilmiş oldu.

Askıya alınanlar ve meclise gönderilen bu son taslak, İMF'nin sosyal güvenlik alanındaki saldırı politikasının birbirinden koparılamayacak nitelikteki ana parçalarını oluşturuyor. Böylece hükümet, saldırıları hayata geçirme kararlılığını koruduğunu, bazı taslakların "toplumsal mutabakat" bahanesiyle askıya alınmasının ise aldatmaya dönük bir manevra olduğunu kanıtladı.

Zaten meclise gönderilen yasanın gerekçesinde de bu açık açık dile getiriliyor. Yasanın gerekçesinde, halen askıda tutulan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu Tasarısı'nın hayata geçirilebilmesi için kurumsal yapıdaki dağınıklığın giderilmesi ve yönetimde etkinliğin sağlanması gerektiği belirtiliyor. Hükümet askıda tutulan kanunun içeriğinin değişmeyeceğinden o denli emin ki, mevcut kurumsal yapıyı şimdiden askıdaki yasa hükümlerine uygun bir biçimde düzenlemek için harekete geçiyor. Üç sosyal güvenlik kurumunu kaldırıp yerine Sosyal Güvenlik Kurumu adı altında tek bir yapılanma oluşturuyor.

İMF'ye verilen niyet mektubunda en geç Ocak ayı sonuna kadar meclisten geçirileceği belirtilen Sosyal Güvenlik Kurumu'na neden ihtiyaç duyulduğu, gerekçeler kısmında sıralanıyor.

Gerekçede, "Sosyal güvenlik alanında faaliyet gösteren çok sayıda kurumun bulunması, bu kurumlar kapsamında bulunan kişilerin hak ve yükümlülüklerinin farklılaştığı bir sosyal güvenlik sistemi yaratmaktadır. Bu dağınık yapı eşgüdüm sağlanmasını önlemekte, diğer taraftan, mevzuatın karmaşık olması, aşırı bürokratik işlemler, bilgi işlem

altyapısının yetersiz olması ve personele ilişkin sorunlar, sosyal güvenlik kurumlarının etkin çalışmasına engel olmaktadır" deniliyor.

Yani öne sürülen amaç, sosyal güvenlik sisteminden yararlananların arasındaki eşitsizliklerin önüne geçmek, hak ve yükümlülükler anlamında eşitliği sağlamak. Fakat "sosyal güvenlik reformu" kapsamında yapılmak istenen diğer yasal düzenlemelerle birlikte düşünüldüğünde, İMF'nin ve hükümetin derdinin sigortalıların daha iyi hizmet alması olmadığı anlaşılıyor. Nitekim yasada yeni yapılanmanın ve bunun yarattığı avantajların (hizmetlerin tek elden yürütülmesi, bilgi otomasyonu vb.) çalışanların sistemden daha çabuk ve daha fazla yararlanmasını sağlayacak biçimde düzenlenmediği, başta sağlık giderleri olmak üzere harcamaların azaltılmasının temel kaygı olarak öne çıktığı görülüyor. Bu da İMF'nin ve hükümetin asıl derdinin devlet bütçesinden sosyal güvenlik sistemine aktarılan miktarı aşağı çekmek ve sistemin yükünün daha büyük kısmını çalışanların sırtına yüklemek olduğunu gösteriyor. Son niyet mektubunda olur olmaz sosyal güvenlik sisteminin devlet bütçesine bindirdiği yükten sözedilmesi ve 2006 yılında bunun son bulacağının kesin bir iddia olarak ortaya konulması da bununla bağlantılı.

Tasarıya göre Sosyal Güvenlik Kurumu, Sosyal Güvenlik Yüksek Danışma Kurulu, Yönetim Kurulu ve Başkanlık olmak üzere 3 idari organ tarafından yönetilecek. Devlet kurumlarından temsilcilerin yanısıra, sendika ve meslek örgütü temsilcilerini de kapsayan Sosyal Güvenlik Yüksek Danışma Kurulu yılda bir kez toplanacak. Yasa gerekçesinde bu yapılanma sayesinde çalışanların kurum yönetiminde söz sahibi olduğunu savunuyor. Bu söz hakkının göstermelik bir şey olduğunu, kurum yönetiminde "işçi ve emekçilere" ayrılan koltukların esasta sendikal ihanet çetelerinin ranttan pay almasına hizmet ettiğini işçiler daha evvel SSK deneyiminden biliyorlar.

Kurum bünyesinde ayrıca Sosyal Sigortalar, Genel Sağlık Sigortası, Primsiz Ödemeler ve Hizmet Sunumu Genel Müdürlükleri kurulacak. Tasarı bunların yanında üç kuruma ait bütün varlıkların ve buralarda çalışan personelin yeni kuruma devredileceğini de hükme bağlıyor.

Bundan önceki üç kurumun gelirleri arasında doğrudan devlet katkısı diye bir şey yoktu. Bu yasa tasarısında ilk kez böyle bir şeyden sözediliyor ve "uzun vadeli sigorta kollarına yapılan devlet katkısı" kurum gelirleri arasında sayılıyor. Aslında bu bir sürpriz değil. Çalışma Bakanı, yakın zaman önce yaptığı açıklamalarda, yeni düzenlemelerde devletin ilk kez sosyal güvenlik sistemine doğrudan katkı yapmasını öngördüklerini söylemiş, bunu büyük bir yenilik olarak sunmuştu.

Fakat burada da bir aldatmaca var. Normalde sosyal güvelik sisteminin finansman yükünün ağırlıklı bir bölümünün sermaye devleti tarafından karşılanması gerekir. Devlet bu alana harcayacağı kaynakları sermaye sahiplerinden prim ya da vergi olarak toplamalıdır. Ancak son zamanlarda hayata geçirilen uygulamalardan da anlaşılacağı gibi, hükümet sermayenin sırtındaki prim ve vergi yükünü arttırmamakta tersine azaltmaktadır. Son olarak Kurumlar Vergisi yüzde 30'dan yüzde 20'ye indirilmiştir. Hükümet yetkilileri patronlara başka bazı vergi kolaylıkları sağlamak için de hazırlıklar yaptıklarını belirtiyorlar.

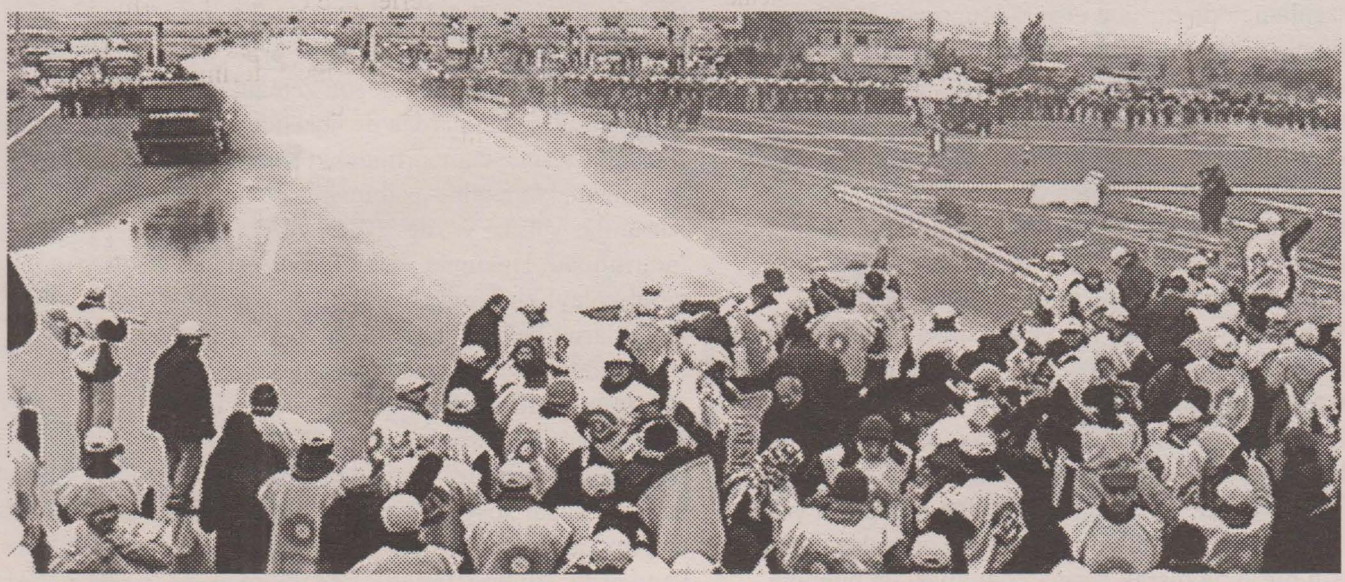
O halde devlet sermaye sahiplerinin, yani işçi çalıştıran patronların vergi ve prim yükünü ağırlaştırmıyorsa sosyal güvenlik sistemine nasıl kaynak aktaracaktır? Yapılacak olan şudur; devlet şimdiye kadar sosyal güvenlik sisteminin finansman açığını kapatmak için zorunlu olarak bazı transferler yapıyordu. Bu transferler artık yapılmayacak ya da ancak çok zorunlu durumlarda, çok cüzi miktarlarda sözkonusu olacak. Bunun yerine devlet, eskiden vermek zorunda kaldığı paranın çok daha azını "devlet katkısı" olarak sosyal güvenlik sistemine aktaracaktır. Bu para ise arttırılan prim yüküyle, vergi ve zamlar yoluyla işçi ve emekçilerden toplanacaktır. Görüldüğü gibi devlet bir kez daha kepçeyle alıp kaşıkla vermenin, bunu da bir lütuf olarak sunmanın hesapları içindedir.

Sonuç olarak, üç kurumun birleştirilmesi ve yeni bir sosyal güvenlik sisteminin kurulması kendi başına ele alınabilecek, değerlendirme konusu yapılabilecek bir şey değildir. Öte yandan buna basit bir idari yapılanma olarak da bakılamaz. Zira yeni kurumlaşma tümüyle toplam saldırının ihtiyaçlarına göre düzenlenmekte ve aynı zamanda saldırının zeminini güçlendirmektedir.

Yeni kurumlaşma da dahil sermayenin sosyal güvenlik alanındaki saldırısı bir bütündür. Kimileri önemli kimileri önemsiz görülemez. Saldırı bütünlüklü ise karşı koyuş da bütünlüklü olmalıdır. Genel Sağlık Sigortası ya da diğer yasalara gösterilen/gösterilmesi gereken tepkinin aynısı hatta daha fazlası, idari düzenleme adı altında masum ve önemsiz gösterilmek istenen yeni kurumlaşmaya karşı da ortaya konulmalıdır.

"Büyük Eğitimci Yürüyüşü" üzerine...

Zaaflarla hesaplaşmalı, geleceğe umutla yürümeliyiz!

Eğitim-Sen kapatılma kıskacından büyük ödün ve tahribatlarla kurtulduktan hemen sonra "Büyük Eğitimci Yürüyüşü"nü gerçekleştirdi.

24 Kasım "Öğretmenler Günü"ne denk getirilen eylem, Milli Eğitim Bakanı Çelik'in eğitimcileri horlayan, aşağılayan, suçlayan o çirkin açıklamasıyla uç noktaya varan bir saldırganlıkla başladı. Devlet, eğitim-bilim emekçilerinin yapacakları eylemi yasadışı ilan etmiş, valilik yasaklama emri çıkartmış, bakanlık da tehditler yağdırarak eylemi engellemeye çalışmıştır. Ama bu yasaklama, karalama devam ederken gücünü haklılığından alan emekçiler Ankara'da buluşmak üzere binlerle yola çıkmıştı bile. Ama engeller bitmiş değildi. Marmara, Ege, Akdeniz bölgelerinden yola çıkan eğitim emekçilerinin yürüyüş kolları devletin güvenlik güçleri tarafından barikatlarla kesildi. Emekçilerinin yolu ilk defa kesilmiyordu kuşkusuz. 15 yıllık mücadele tarihi bu tür saldırılara sayısız kez tanıklık etmektedir. Eğitim emekçileri bu tür barikatlara alışıktır.

Barikatlarda Eğitim-Sen MYK'sı ile güvenlik güçleri arasında o bilinen pazarlıklar yine gündeme geldi. Ancak saatlerce süren görüşmeler sonuç vermedi, devlet saldırıya hazırlandı. Emekçiler Ankara'ya giriş noktalarında merkezden gelecek haberleri sabırsızlıkla beklerken kararlılıklarının ifadesi olarak yolları trafiğe kapattı. Öte yandan Ankara'da alana çıkan emekçilere sabahtan başlayan saldırı devam etti.

Üç kolda yaşanan manzara aşağı yukarı aynıydı. Emekçiler tarafından trafiğe kapatılan yollar Eğitim-Sen yönetimi tarafından "iyi niyet gösterisi" çerçevesinde trafiğe açtırılıyordu. Oysa devlet gazıyla, bombasıyla, panzeriyle, copuyla Ankara'daki emekçilere azgınca saldırarak niyetini çoktan göstermişti. Ama Eğitim-Sen yönetimi halen "iyi niyet" çerçevesinde pazarlık yaparak Ankara'da basın açıklaması yapılması için görüşmelere devam etti. Örneğin Ege yürüyüş kolu saldırı haberleri üzerine Polatlı girişinde trafiği çift yönlü kapattı, koldan sorumlu Merkez yöneticisi Ali Berberoğlu'nun direktifi ve ısrarı ile "iyi niyet gösterisi" olarak yol trafiğe açıldı. Fakat bu sırada İstanbul'dan yola çıkan yürüyüş koluna gaz bombaları, tazyikli su vb. ile saldırı başlamıştı.

Eğitim-Sen MYK'sı yürüyüşü alışılagelmiş eylem algılayışına göre kurgulamış, gelişmelere de hazırlıksız yakalanmıştı. Kitleler ne yapacağını bilemeyen, önderlik etmekten uzak bir MYK ile karşı karşıya kalmıştı. Emekçiler Ankara girişinde bekletilirken, tabanda gelişen tepki ve yapılan saldırılara karşı kitlede biriken öfke karşısında "geriye dönüyoruz" demeyi göze alamayan MYK bir taktik geliştirerek aç-kapa oyunuyla eğitim emekçilerini

saatlerce bekleterek yorgun düşürdü. Yol açıp kapamakla, devlet terörü ve saldırılara karşı iyi niyet gösterileriyle kamuoyuna eylemlerinin haklılığını gösterdiğini söyleyenler bu duruma kendileri bile inanmıyordu.

Saatlerin ilerlemesi havanın kararmasıyla beraber yürüyüş kolları gereksinimlerini giderebilmek için en yakın tesislere geri çekildi. Buralarda sabahlanacak ertesi gün tekrar yola devam edilecekti. Emekçiler sendika merkezinden açıklama bekliyorlardı. Akşam saatlerinde Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer eğitim emekçilerinin beklediği açıklamayı televizyonlarda yapıyordu, "Herkes şunu iyi bilmelidir ki her ne olursa olsun, eğitim emekçileri Ankara'ya girip basın açıklamasını yapmadan geri dönmeyecektir." Kitlenin duymak istediği bu açıklama alkışlarla karşılandı.

Ancak 16 yıllık mücadele tarihinde görülmeyen ve anlaşılmaz bir kararla gece yarısı "sızma harekatı" diye adlandırılan garip bir tarz geliştirildi. İnsanlar örgütlü olarak geldikleri yerlerden bireysel çabalarla, kaçak yol ve yöntemlerle Ankara'ya doğru ilerlemeye çalışırken geride kalan habersiz yürüyüş kolları sabaha doğru zayıflatılmış oldu. Durum herkese açıklanmamıştı. Arkada kalan emekçilerin tekrar önceki gün kurulan barikatlara geldiğinde durumu öğrenmesi berbaberinde bir hoşnutsuzluk yarattı. Yorgun ve uykusuz eğitim emekçileri artık bilgileri kol sorumlusundan değil kendi arkadaşlarıyla kurduğu iletişim sonucunda alıyorlardı. Her yerdeki karmaşa ve belirsizlik açığa çıkarken yöneticiler kendilerini dayatıcı bir tutum aldılar. Bir kez daha yolların "aç-kapa" biçimiyle sürdürülmesi eylemin kısır bir döngüye düşmesine neden oldu. Bundan sonra dönüş sinyalleri çoktan verilmişti. Barikata yüklenme hazırlığı yapan kitle yönetim tarafından durduruldu.

Artık üyeleri aç-kapa oyununu devam ettirmenin imkanı da kalmamıştı. Ankara'ya girebilen kitle ile basın açıklaması yapıldı. Ardından beklenen komut geldi, "geriye dönülecek"ti. Eğitim emekçileri tarihlerinden ilk kez Ankara'ya girmeden geri dönüyordu. Medyanın başı, gözü yarılan, kolu-bacağı kırılan emekçilerin görüntülerini manşetlere taşıması sonucu eylem bir anda kamuoyunun birinci gündemi haline geldi. Bir kez daha emekçiler polis saldırıları ve gözaltılara maruz kalmış böylelikle gündeme yerleşmişti.

Sadece bu tabloya bakanlar eylemi bir kazanım olarak değerlendirmekteydiler. Ancak gündemin içinde eğitimcilerin neden böyle bir eyleme gereksinim duyduğu, haklı taleplerinin neler olduğunu, olayların buraya taşınmasının nedenlerini konuşmuyordu. Öğrencilere sağlık taraması, süt yardımı, demokrasi taleplerinden hiç kimsenin haberi olmadı. Gerçekte haklı ve herkesi kesen bu genel taleplerden çok yaralılar konuşuldu. Zaten taleplere yönelik yürüyüş kollarında hiçbir pankart döviz vb. bulunmaması da işyerlerinde ciddi bir hazırlığın yapılmadığının göstergesiydi. Çünkü eylem, taleplerin vazgeçilmezliği ve eğitim emekçilerinin ihtiyaçları üzerinden değil MYK'nın dönemsel ihtiyaçları üzerinden kurgulanmıştı.

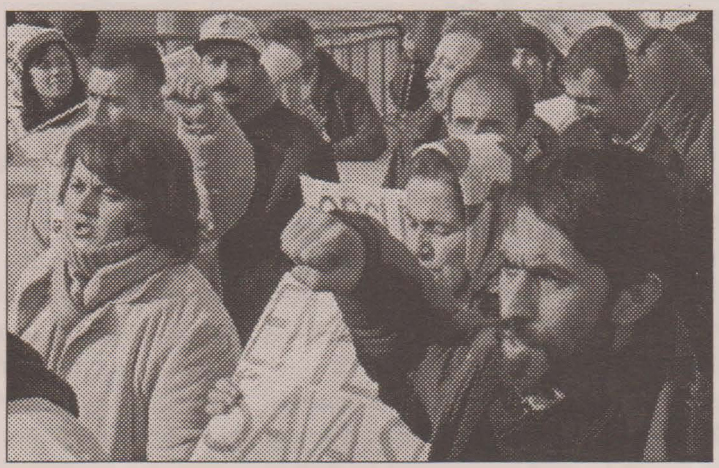
Tüm bu zaafları akılda tutmakla birlikte belirtmek gerekir ki, MYK hangi hesapla yapmış olursa olsun özellikle eğitim emekçilerinin biriken sorunları ve eylemin "öğretmenler günü"ne denk gelmesi, ayrıca hükümetin saldırgan tutumlarına duyulan tepki bu süreçte Eğitim-Sen'i taraf olarak ortaya çıkarmıştır. Bu eylem sürecinin en önemli kazanımı da bu olmuştur. Aç-kapa oyunu oynanmayıp, "Kızılay'ı zorlayacağız" biçiminde altı boş efelenmelere gerek duyulmasa bu etkinin geleceğe taşınması çok daha kolay olacaktı. Ama yönetimin eylemi bir "gösterisi" olarak kurması ve sonra da yeteneksizliği ve öngörüsüzlüğü nedeniyle yüzüne gözüne bulaştırması nedeniyle kazanımlar alt seviyeye düşürülmüştür. Yaşanan onca olumsuzluğa rağmen eğitim emekçilerinin geriye dönüş yollarında 17 Aralık mitinginde buluşmak için sözleşmesi mücadeledeki kararlılığını göstermektedir.

Sonuç olarak yürüyüş sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin ertelenemez görevine işaret etmektedir. Çünkü hareketin mücadele ihtiyacını karşılamaktan yoksun bir önder(siz)lik ve programsızlık devam ettiği sürece emekçilerin sermayenin saldırılarını püskürtmesi mümkün değildir. Emekçiler sayısız kere mücadele sahnesine çıksa ve eylem örgütlese de kendini tekrar etmekten öteye gidemeyecektir.

Öncü, devrimci kamu emekçilerine düşen görev başta eğitim emekçileri olmak üzere toplamda kamu emekçileri hareketinin gelişme sürecinin ortaya çıkardığı sorunlar ve sıkıntılardan kaynaklı eylemsizlik ve suskunluk dönemlerini örnek almak değil, son eylemlerin de gösterdiği gibi emekçilerde biriken öfke ve mücadele isteğini doğru kanala akıtmak, olanakları güce dönüştürmek için ihtiyaca yanıt verecek bir önderlik düzeyi yaratarak sürece müdahale etmektir. Günün görevi olumsuzluklara saplanarak umutsuzluğu büyütmek değil, mücadelenin deneyimlerinden ve yarattığı imkanlardan yararlanarak umudu yeşertmektir.

17 Aralık mitingi üzerine...

17 Aralık hak alıcı bir mücadele sürecinin başlangıcı olabilir mi?

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin düzenlediği 17 Aralık mitingine 20 bin emekçi katıldı. Ülkenin dört bir yanından yola çıkarak Ankara hipodromunda biraraya gelen emekçiler yürüyüş korteji oluşturarak Ankara Sıhhiye Meydanı'na kadar yürüdü. Gerek toplanma yeri gerekse yürüyüş ve miting alanında kitleye coşkulu bir atmosfer hakimdi. Eylemde en fazla katılımı eğitim emekçileri sağlamıştı. Eğitim emekçilerini sırasıyla sağlık çalışanları ve belediye çalışanları takip ediyordu. BES'in katılımı zayıftı. Ancak tüm iş kolları açısından belli bir kadro kitlesinin alana taşındığını söylemek mümkün.

Eğitim emekçilerinin yoğun katılımında devlet terörü ile karşılaşılan bir önceki yürüyüşün etkisi yadsınamaz. Eğitimciler için 17 Aralık bir bakıma geçmiş eylemin rövanşıydı. Bir diğer önemli neden ise her geçen gün somut olarak karşılaştıkları sorunlardır. Eğitim alanında yaşanan özelleştirmeler, hak ihlalleri, gerici müfredat, sözleşmeli öğretmen uygulamaları, norm kadro vb. biçimlerde yoğunlaşan saldırılara karşı büyüyen öfkedir.

17 Aralık eylemine siyasal çevrelerin de belli bir ilgi gösterdiği gözden kaçırılmaması gereken bir diğer noktadır. Kimi siyasal çevre ve partiler merkezi çağrı yapıp katılım sağlamaya çalışmıştır. Miting düzenleyicilerinden DİSK'in katılımı sembolik düzeyde kaldı. TTB için de aynı durum söz konusudur. Eyleme KESK, KESK içerisinde de eğitim emekçileri damgasını vurmuştur.

Katılımdaki bu zayıflıklara karşın mitingde, yürüyüş kortejinden miting alanına, atılan sloganlar ve kürsü konuşmalarına kadar olumlu bir görüntü vardı. Miting sermayenin saldırılarından biri olan bütçe ile sınırlandırılmamış, "Demokratik Türkiye, halkçı bütçe" talebini oldukça aşan bir içerikte gerçekleşmiştir. Sermayenin diğer saldırılarına, (kölelik yasalarına, devlet terörüne, Şemdinli, F tipi yaşam, TCK, TMY vb.) karşı birken öfkenin dışavurulduğu bir eylem olmuş, tepkiler sermayeyi hedef alan sloganlarla, taşınan döviz ve pankartlarla dışavurulmuştur.

Diğer taraftan eyleme katılan emekçiler, bu eylemden talepleri konusunda bir sonuç alamayacağının bilincindeydi. Ayrıca bu eylemin sonuç alıcı bir mücadele sürecinin parçası olduğu inancını da taşımıyordu. Buna rağmen ilerici, öncü emekçiler bu eyleme ilgi göstermiştir. Kuşkusuz bu durum aynı zamanda işçi emekçilerin içerisindeki öfke yoğunluğu ve mücadele isteğine de işaret etmektedir. Tabandan kopan sendikaların ciddi bir ön hazırlık yapamadığı, tabanının güvenini kaybettiği bir süreçte işyerlerinin eyleme etkin katılmasını beklemek nesnel gerçeği görmemek demektir.

Sonuç olarak, 17 Aralık Ankara eylemi, her ne kadar daha önceki merkezi eylemlere benzer sorunlar ve zaaflar taşısa da başta bütçe ve asgari ücret olmak üzere saldırı ve hak gasplarına karşı işçi ve emekçilerin taleplerini dile getirdiği bir eylem olmuştur. Bu miting sermayeye meydanın boş olmadığını, emekçilerin hakları için mücadele etmekten geri durmayacağını göstermiştir

2006 yılının işçi ve emekçiler için ücretlerin daha da aşağı çekileceği, ekonomik ve demokratik (sosyal-siyasal) hak gasplarının derinleştirileceği, sermayenin çıkarları doğrultusunda yeni yasal düzenlemelerin yapılacağı, kamudaki tasfiyenin ve sosyal yıkımın yeni boyutlar kazanacağı, benzer pek çok saldırının gündeme getirileceği bir yıl olacağı dikkate alınırsa ortaya çıkan olanakların zamanında ve doğru bir tarzda değerlendirilmesinin ne kadar önemli olduğu anlaşılacaktır. 17 Aralık eyleminin bütün bu saldırı planlarını bozmak için kararlı ve militan bir eylem sürecinin başlangıcı olmasını diliyoruz. Eğer böyle olacaksa ve bu yönde değerlendirilecekse bu eylem başarılıdır, değilse sıradan bir miting olmaktan öteye anlam taşımamaktadır.

17-18 Aralık Sağlık Kurultayı

SES 17-18 Aralık tarihlerinde bir Sağlık Kurultayı düzenledi. Sağlık alanında neo-liberal politikaların ürünü sorunların hayati boyutlar kazandığı bir dönemde düzenleniyor olması bu kurultayı oldukça önemli kılmaktaydı. Fakat Kurultay, SES yönetimi tarafından akademik bir masa başı çalışması olarak kurgulandığından kendisinden beklenebilecek yararı sağlayamadı. Eğer bir taban çalışmasıyla birleştirilmiş olsaydı sadece alanda ciddi bir etki oluşturmakla kalmayacak mücadelenin örgütlenmesi bakımından yolaçıcı perspektiflerin oluşturulmasına da hizmet edebilecekti.

Aşağıda Kurultay katılımcılarına dağıtılan Sosyalist Kamu Emekçileri imzalı metinden bir bölümü yayınlıyoruz.

Genel Sağlık Sigortası ile sağlık hak olmaktan çıkarılıyor

Dünya Bankası'nın hazırladığı Sağlıkta Dönüşüm Programı sağlık hizmetlerinin her basamağı için farklı çözümler öneriyor:

- 1. Basamak sağlık hizmetleri için AİLE HEKİMLİĞİ
- 2. Basamak sağlık hizmetleri için, piyasa ekonomisine uygun, idari ve mali özerkliğe sahip SAĞLIK İŞLETMELERİ
- Sağlık hizmetlerinin finansmanı için GENEL SAĞLIK SİGORTASI

Genel Sağlık Sigortası, herkese eşit hizmet olanakları sağlanacağı, herkese istediği yerde istediği hekimden tedavi olma özgürlüğü sağlayacağı üzerinden gerekçelendirilmektedir. Ayrıca 'kamu' kurumlarının devlete yük olduğu, devletin bu alandan elini çekerek, kurumların finansman sorununu kendi olanaklarıyla sağlaması gerektiği de dillendirilmektedir.

Sağlık hizmetlerinin finansman sorunu için iki temel sistem mevcuttur. Birincisi genel vergi sistemiyle finansmanı sağlamak, ikincisi ise sigorta sistemiyle finanse etmektir. Genel vergi sistemi diğer sistemle karşılaştırıldığında görece emekçilerin yararınadır. Bu sistemde yüksek gelirliden yüksek vergi, düşük gelirliden düşük vergi alınarak devlet bütçesinden sağlık hizmetlerinin finansmanı sağlanır. Sigorta sisteminde ise herkesten eşit oranda prim alınarak, sağlık kuruluşları kendi finansmanını prim toplayan kuruluş aracılığıyla (burada Genel Sağlık Sigortası İdaresi) sağlar. Bu şekilde sermaye zaten büyük kısmını ödemediği vergi yükünü daha da hafifletmiş olur.

Ancak Genel Sağlık Sigortası uygulamasında sermayenin kazancı göründüğünden çok daha fazla olacaktır. Bugün sağlık sektöründe dönen para, yıllık ortalama 11 milyar dolardır. Sigorta kurumlarının (SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur) bir çatı altında toplanmasıyla, primler Genel Sağlık Sigortası İdaresi'nde toplanacak, buradan ise kolayca piyasanın kullanımına açılacaktır. Yasaya göre hastanelerle, aile hekimleriyle anlaşma yapacak olan kurum da Genel Sağlık Sigortası İdaresi'dir. İdarenin belirlediği kıstaslara göre hizmet üretmeyen tabiplerle, sağlık kuruluşlarıyla anlaşma imzalanmayacaktır. Bu yolla sağlık alanında da tekelleşme sürecinin önü açılacaktır.

'Sağlık hizmetinde standartların olması hizmet kalitesini arttıracak' düşüncesi ise ancak görünüşte kalmaktadır. Prim ödeyen emekçi karşılığını da bekleyecektir. Burada 'moral risk' adı verilen tablo karşımıza çıkmaktadır, müşteri konumundaki hasta bireyi memnun etmek için istenilen bütün ilaçlar yazılacak, gereksiz birçok tetkik yapılacak, koruyucu ve tedavi edici sağlık hizmeti anlayışı yerine bireyi

memnun etme amacı temel alınacaktır.

Temel Teminat Paketi

Genel Sağlık Sigortası ile yaptırılan sigorta, ancak 'TEMEL TEMİNAT PAKETİ' diye adlandırılan sağlık giderlerini karşılamaktadır. Paketin içeriğinde kronik-uzun süreli hastalıkların tedavisi, baston, gözlük, tekerlekli sandalye gibi malzeme ödenekleri yer almamaktadır. Dolayısıyla insanların ihtiyaçları karşılanmayacak, bu koşullarda özel sigorta bir gereklilik haline gelecektir. Bu da 'kamu'nun kullandığı sigorta primlerinin özel sigorta şirketlerine aktarılması anlamına gelmektedir.

Prim Toplama Sistemi

Yasada prim ödeme oranı %12 olarak öngörülmektedir. Bunun %6'sı işçi, %6.5'i işveren tarafından ödenecektir. İşverenin ödediği primin %30'u ödediği vergiden düşürülerek işverene vergi muafiyeti sağlanacaktır. Prim ödeme alt sınırı asgari ücret (488 YTL), üst sınırı ise bunun 6.5 katı (3.176 YTL) olarak belirlenmiştir. Asgari ücretin altında geliri olanlar alt sınır üzerinden, üst sınırdan fazla geliri olanlarsa üst sınır üzerinden prim ödeyeceklerdir. Yasanın kimler için hazırlandığı buradan da açıkça görülmektedir.

Aile Hekimliği

Sağlık hizmetlerinde temel basamak toplum sağlığını korumaya, geliştirmeye, yaşam kalitesini arttırmaya dönük işlevi olan birinci basamak sağlık hizmetleridir. Bu hizmetler bulaşıcı hastalıkların önlenmesi, aşı uygulanmaları, çevre sağlığı gibi koruyucu hizmetleri kapsar. '80 sonrası neoliberal politikalar sağlık alanında da etkisini göstermiş, birinci basamak sağlık hizmetlerine ayrılan pay zaman içinde toplam sağlık harcamalarının %7'den %1'e kadar gerilemiş, diğer taraftan özel hastanelere kaynak aktarımı artırılmıştır.

Sağlıkta Dönüşüm Programı'nın birinci basamak sağlık hizmeti için öngördüğü aile hekimliği ise daha çok tedavi edici hizmetleri kapsamaktadır. Aile hekimliği pilot bölgesi olarak seçilen Düzce'de bir yıldır bu sistem uygulanmaya çalışılmaktadır. Burada açılmış olan aile sağlığı merkezlerinde bir aile hekimi, bir aile sağlığı elemanı (ebe, hemşire) bulunmaktadır. Buradaki sağlık emekçileri sözleşmeli aile hekimliği-aile sağlığı elemanlığına geçiş yapmaları için zorlanmışlardır. Düzce'de bu sisteme gönüllü katılan sağlık emekçisinin sayısı çok azdır.

Aile hekimliği yönetmeliğine göre yıl içinde belli bir hasta sayısına ulaşamayan (asgari rakam 4000'dir) aile hekiminin sözleşmesi feshedilmektedir. Ayrıca yönetmelikte "aile sağlığı elemanı sözleşmeyi hekimle yapar" ibaresi konularak birinci basamak sağlık çalışanlarının iş güvencesi hekime teslim edilmiştir. Yönetmelikte aile sağlığı elemanının görevi açıkça belirtilmemiş, bazı görevler sıralanıp arkasına "aile hekiminin verdiği görevi yapar" ibaresi konulmuştur. Bu da, esnek, kuralsız çalışma koşullarını getirecektir.

Aile hekimliği sistemi sağlık emekçilerinin birbirleriyle rekabet etmesini körükleyecek, sağlık hizmeti anlayışının temeli olan ekip hizmeti, yerini piyasanın rekabet koşullarına ayak uydurmaya çalışan emekçilere ve "nasıl daha fazla kâr ederim?" anlayışına bırakacaktır. Böylece sağlık emekçilerinin bir araya gelerek örgütlenmelerinin, mücadele etmelerinin önüne bir set daha konulmuş olacaktır.

Şemdinli'de yakalanan devlettir, hesap soralım!

Şemdinli ilçesinde jandarma personeli olan 3 kişinin bir kitabevine bomba koyduktan sonra halk tarafından yakalanması bölgede 25 yıldır olanların önemli bir boyutunu açığa çıkaracak niteliktedir. Bombalama eylemine katılan aracın içinden Hakkâri İl Jandarma Komutanı imzalı görevlendirme yazıları, eylem krokileri, ölüm listeleri, köyleri devlet yanlısı ve karşıtı olarak ayıran belgeler çıkmıştır.

Bilindiği gibi demokratik kitle örgütleri aylardır Hakkâri üzerinde dolaşan kara bulutlara işaret etmekteydi. Hakkâri merkezde her sokak başına yerleştirilen kameralar, ama ona rağmen patlayan bombaların, kundaklamaların, saldırıların faillerinin bulunmamasına dikkat çekmekteydiler. Ancak, duyan, tedbir alan, girişimde bulunan olmadı.

Hakkâri ve ilçelerinde son birkaç ayda onlarca bomba patladı, onlarca olay yaşandı, onlarca insanımız hayatını kaybetti, yaralandı, sakat kaldı. Hakkâri'de şehir merkezine yerleştirilen kameralara rağmen patlayan bombaların, yaşanan olayların kaynağına ulaşılamıyordu. Devlet tüm bu olup biteni "bölücü terör örgütünün eylemleri" olarak niteliyordu. Dahası halka zulmetmek için bu olaylar bahane oluyordu.

Ancak Şemdinli'de bu provokatörler yakayı ele verdi, halk onları kuyruğundan yakaladı. Kan ve terörden beslenenlerin ne tür oyunlar içinde oldukları gün yüzüne çıktı.

Bu eylemde kanıtlar, Bölge Jandarma Komutanlığı'nı ve "böyle bir örgüt yok" denilmesine rağmen her taşın altından çıkan JİTEM'i işaret ediyor. Dolayısıyla ifadeler ve kanıtlar dikkate alındığında yapılan hiçbir tereddüde yer bırakmayacak şekilde devletin kolluk güçleridir.

Yaşananlar; devletin resmi güçlerinin, devletin resmi araçlarının, devletin silah ve bombalarının nasıl ve niçin kullanıldığını gözönüne sermiştir.

Yaşananlar; halkın can ve mal güvenliğini korumakla görevli olduğu iddia edilen devletin kolluk güçlerinin hangi karanlık işlerin peşinde koştuklarını gözler önüne sermiştir.

Yaşananlar; "terör" demagojisiyle halkları birbirine kışkırtan devletin asıl "terörist" olduğunu göstermiştir.

Yaşananlar; bölgede yıllardır terör olarak nitelenen eylemlerin ya da faili meçhul cinayetlerin arkasındaki gücün kontrgerilla örgütlenmesi olduğunu bir kez daha göstermiştir. Daha önce yaşanan birçok örnekte olduğu, Uğur Kaymaz davasında yapıldığı gibi eylemleri birkaç görevlinin işi olarak göstererek sorumluluktan kurtulma yöntemi buradaki devletin suçunu ve sorumluluğunu gizleyemez. Kısacası Şemdinli'deki saldırı, Susurluk ve Yüksekova'da çıkan devlet eliyle örgütlenmiş terör şebekelerinin bir eylemidir.

Yaşananlar; Genelkurmay'ın 2005 Newroz kutlamaları sonrasında yaptığı "teröre karşı topyekûn mücadelenin kaçınılmaz olduğu" açıklamasıyla startı verilen sürecin ürünüdür ve devletçe özel savaş politikasının terkedilmediğini açığa çıkartmıştır. Genelkurmay'ın bu açıklaması aynı zamanda Mersin'deki bayrak provokasyonu ile başlayan linçlerle sürdürülen ve Kürt-Türk düşmanlığına vardırılmak istenen olay ve gelişmeler ile Şemdinli'de patlayan bombaların kimler tarafından ve niçin gerçekleştirildiği sorularına da yanıt olma niteliği taşımaktadır. Açıktır ki; bu gerici politikalar, devletin, Kürt sorununu imha ve inkâr anlayışından beslenmektedir.

Şemdinli'deki olayda devlet yetkilileri, davanın yargıya intikal etmiş olması gerekçesinin arkasına sığınarak gerçekleri açıklamaktan geri duruyorlar. Diğer taraftan Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt olayda adı geçen bir jandarma astsubayı tanıdığını söyleyerek kefaletiyle yargıya müdahale edebilmektedir. Olayların patlak vermesinden bu yana delillerin karartılması yönündeki müdahaleler bile ülkenin nasıl bir melanet ile kuşatıldığını göstermektedir. Nitekim olayların failleri "biz oradan geçiyorduk, olan bitenle bir ilgimiz yok" diye ifade verdikleri için serbest bırakılmıştır. Ama Kürt halkının olaydan sonra tepkisi durmamıştır. Ülkenin dört bir yanında tepkilerin artarak çoğalması sonucu astsubaylar tekrar tutuklanmıştır. Şemdinli olayları Susurluk'un doğrudan devamıdır. Yaşananlar ne münferittir, ne lokaldir, ne de kişiseldir. Olayın içindeki polislerin "bin operasyonun" sorumlularından Mehmet Ağar'ı aramaları da bunun kanıtıdır.

İşçi ve emekçiler Susurluk, JİTEM türü kontra organizasyonlar ve arkasındaki güçlerle hesaplaşmasını yapamadığı için bu tür karanlık güçler yeniden yeniden devreye girmektedir.

Bu olaylardan gerçeklerin ortaya çıkarılmasında herkese görev düşmektedir. Çocukları bölgede çatışmada ölüyor diye üzülen, asker cenazelerinde acısını haykıran işçi ve emekçiler harekete geçerse, ilerici, devrimci, demokrat güçler olayın üstüne giderse gerçekler açığa çıkarılabilir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Kayseri

19 Aralık katliamının 5. yıldönümü...

Devrimci irade teslim alınamaz!

19 Aralık katliamının 5. yıldönümündeyiz. Devlet katında "Hayata Dönüş Operasyonu" olarak adlandırılan katliam 19 Aralık 2000'de 28 devrimci tutsağın vahşice katledilmesine ve yüzlercesinin ağır yaralanmasına neden olmuştur.

Peki aklın sınırlarını zorlayan böyle bir katliam niçin gerçekleştirilmiştir?

"Cezaevleri denetim altına alınmadan ülkeye hakim olunamayacağı"nı iddia ediyordu dönemin başbakanı Ecevit. Döne döne "cezaevleri sorunu halledilmeli" diyordu. Bu söz kullanıldığı zamanın koşulları dikkate alındığında şu anlama gelmekteydi: İşçi ve emekçiler için tam bir sefalet ve yıkım anlamına gelen İMF-TÜSİAD sosyal yıkım programını uygulayabilmek için toplumsal muhalefetin en diri güçleri olan devrimci tutsaklara saldırarak kitlelere mesaj verilmeliydi. Bu mesaj tıpkı Denizler'in idamında olduğunun bir benzeriydi. Denizler'i idam eden generaller yönetime gelirken "toplumsal gelişme ekonomik gelişmeyi geçmiştir" demekteydiler. Yani toplumsal mahalefet ülkenin emperyalizm ve sermayenin sömürücü egemenliğin sürdürülmesi önünde bir engel demek istemişlerdir. Denizler'in ortadan kaldırılmasıyla egemenliklerini güçlendirdiler. İşte 19 Aralık katliamının temel nedeni de Denizler'in katledilmesiyle özünde aynıdır. 19 Aralık'ta devrimcilerin hunharca katledilmesiyle de potansiyel bir tehditten kurtulmayı hedeflemekteydiler. 19 Aralık katliamından hemen sonra yaşanan Şubat krizi ve sonuçlarını anımsayalım. Belli ki, ensesi kalın kodamanların sosyal patlama uyarılarına devlet bu biçimde yanıt vermekteydi.

Yalnızca cezaevleri ve devrimci tutsaklarla sınırlı gösterilmeye çalışılan 19 Aralık katliamı özünde toplumsal bir sindirme ve sermaye devletinin varlığını yeniden güvence altına almaya dönük bir "ibret ve dehşet operasyonu"ydu. Bu anlamda 19 Aralık cezaevleri sınırlarını aşan bir içeriğe sahipti. Sermaye devleti, özel olarak hedef durumuna getirdiği kişileri öldürme tutumu yerine kitlesel bir katliam gerçekleştirmiştir. Böylece devlete karşı gelen herkesin, her tepkinin "özel bir seçim" yapmaksızın aynı vahşetle karşılaşacağı mesajını vermeye çalışmıştır.

19 Aralık'ta devrimci tutsaklar, bu vahşi katliam saldırısına karşı ölümüne direnmiş ve devrimci kimliklerini, insanlık onurunu hep en yüce değerler olarak korumuşlardır. Bugün de devrimci tutsaklar şahsında direniş farklı biçimleriyle devam etmekte. F tipleri hayata geçirilse bile, biz biliyoruz ki asıl önemli olan biçimsel olarak hücrelere girmek ya da girmemek değildir. Asıl teslim alınmak istenen devrimci irade, devrimci kimliktir. Bu da, hiçbir yerde hayata geçirilememiştir. Tarih devrimcilerin değerlerini teslim ettiklerini hiçbir zaman yazmadı ve yazamayacak da.

Devrimci tutsaklar bu güç ve iradeyi nereden alıyorlar? Onlar, işçi ve emekçilerin bu topraklarda ezilenlerin tarihsel olarak haklılığına olan inançlarından alıyorlar bu gücü. Bu yalnızca basit bir inanç değil, bilimsel sosyalizmin gerçekliğidir. Bu ülkede emek özgür olmadıkça, sömürü ve zulüm devam ettiği sürece ezilenlerin kavgası hep sürecektir.

Evet, 19 Aralık'ın 5. yıldönümündeyiz. Sermaye devletinin terör dalgası artarak devam ediyor. O, kimi zaman vahşice katlederek, kimi zaman çıkardığı yeni yasalarla varlığını güvence altında tutmaya çalışıyor. Ceza İnfaz Kanunu, TMY'de yapılan ve yapılmak istenen son düzenlemeler vb. saldırılarla en temel demokratik hak ve özgürlükler yokedilmeye çalışılıyor. Kamu Personeli Rejimi Yasası, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Yerel Yönetimler Kanunu saldırıların bir başka boyutu.

Bu yasal düzenlemelerin yanısıra Mersin, Trabzon gibi illerin başını çektiği linç provokasyonlarıyla sermaye devleti suskun toplum yaratma hedefine yeni bir halka eklemiş oldu. Gerektiğinde katliam, gerektiğinde yasalar, bunların gelip örneğin "AB'ye uyum, demokratikleşme" gibi yerlere takıldığı noktada elinin altındaki bekçi köpeklerinin tasmalarını çözme geleneği sermaye devletin gerçek yüzünü, işçi ve emekçilere dönük sınıf kinini gözler önüne sermektedir. 19 Aralık ve sonrasında hücrelere tıkılan sadece devrimci tutsaklar değil, onlar şahsında işçi ve emekçilerin kendisiydi.

Tüm bunlara rağmen, bu ülke toprakları bu baskı ve zulüm aygıtını parçalayıp atacak dinamiklere sahiptir. Neden mi? Çünkü gün be gün sömürülen, sofrasındaki ekmeği giderek küçülen, sefalet koşullarında yaşamaya mahkûm edilen bu ülkenin işçi ve emekçileridir.

Bu ülkede Susurluk, ardından Şemdinli olayları artık sermaye devletinin kirli ve derin yüzünü bir kez daha gözler önüne sermiştir. Tarihsel olarak ömrünü çoktan tamamlayan ve giderek çürüyen bu sömürü düzeni yıkılmayı çoktan hak ediyor. Bizler bu mücadele dinamiklerine sarılarak yeniden ve daha güçlü bir şekilde ayağa kalkmalıyız. Kamu emekçileri olarak fiili, meşru mücadelemize sahip çıkmalı, demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye atılmalıyız. Kamu emekçilerinin mücadele tarihine bakarsak, bu dinamiklerin varolduğu açıktır. Bu ülkenin emekçi insanlarının onuru, emeği, ekmeği ve çocuklarının geleceği için sosyalizmin bayrağından başka kurtuluş yolu yoktur.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Kayseri

Fiyatı: 500.000 TL * Sayı: 11 * Ocak 2006 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S.Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * Baskı : Özdemir Matbaacılık İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No. 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993